

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Considerationes De Peccatis, [et] quatuor hominis nouißimis; necnon
[et] quosdam orandi modos ... complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, 1611

Med. 1. De fine, in quem creatus fuit homo, & rebus, quæ eidem
consequendo deseruiunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54597](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54597)

MEDITATIO I.

QVÆ CÆTERA-
RV M OMNIVM BASIS,
& fundamentum est.

DE FINE AD QVEM HO-
MO CONDITVS EST, ET
mediis ad illum conse-
quendum.

EDITATIO hæc princi-
pium est, & totius vitæ spiri- coll. 1. c. 4.
tualis fundamentum. vi enim & 5.

Cassianus ait: Ante omnia o-
culi mentis in vitæ, professio-
nisq; nostræ finem sunt conij-
ciendi: nec in vltimum tantum, qui est Regnū
celorum; sed in proximum etiam, qui est puri-
tas cordis; sine qua Regnum illud non obtine-
tur. Finis enim regula est, & norma medio-
rum, ad quem omnes vitæ nostræ actiones diri-
genda sunt, ac moderanda.

Quare omnes, qui in aliqua trium illarum
via Purgatiua; Illuminatiua, & Vnitiua, ver-
santur, merito se in hac meditatione frequen-
ter exercere debent: quia omnes illæ ad vñū
eundemq; vltimum finem ducunt. Simul verd
eadem meditatio, exempli loco erit, in qua ad
oculum cernere licebit omnia, quæ de mentis

oratione hactenus tradidimus, in usum deducta.

a Apoc. 4. 9.
e 22. 13.

PRAEMISSIS igitur iis, quæ Paragrapho, 5. Meditationi præmittenda monuimus: ad Imaginationem vno in loco (qualis in hac meditatione haberi potest) stabiliendam, imaginabor, DEVM in a throno immensæ maiestatis ac splendoris residentem, tanquã mare immensum, ex quo omnes creaturarum riuus scaturiunt; ad quem item omnes redeunt; ab ipso, tanquam ad vltimum perpetuæ suæ quietis finem, & locum attractæ.

b Psal. 42. 3.

Demissè deinde petam id, quod in hac meditatione propositum habeo; lumen videlicet cæleste ad verum vltimum finem meum cognoscendum; vitamque meam distortam in eundem dirigendam: verba illa Regij Prophetæ usurpando: b Emitte, Domine, lucem tuam, & veritatem tuam: vt ipsa me deducant, & adducant in montem sanctum tuum, & in tabernaculum tuum: ad quæ inhabitanda me condidisti.

Hu perfectis, hac ratione meditationem ipsam auspiciabor.

PUNCTVM I.

P. Ignatij in
fundament.
exercitio.

a Rom. 6. 23.

Cassia. su-
pra.

Primum, in MEMORIAM redigam FINEM, ob quem homo conditus fuit: vt videlicet DEVM suum veneretur, laudaret, eique seruiret: & hac ratione saluaret animam suam: iuxta illud Apostoli: a Habetis fructum vestrum in sanctificationem; sinem vero vitam æternam. Quod perinde est atque si dixisset: scopus & finis omnium actionum vestrarum in hac vita est, DEO in puritate, &

san-

laetitate ieruire, sed vltimus, ad quem hæc ordinantur, vitæ æternæ consecutio.

Accedit deinde INTELLIGENTIA, quæ rationatione sua circa hæc veritatem, quæ abscondita in ea sunt, eruat in lucem; expendes, quis me, & quâ ob causam, in eum finem ordinauerit; quâ ille sit præstans; quàm negligenter hæctenus omnia mea ad eum consequendum direxerim; quanto in periculo, eodē propterea excidendi, fuerim; quanta censenda sit iactura, eo frustrari; quanta verò felicitas ad eum tandē peruenire; quâ deniq; rationi sit consentaneū, diligentius in posterū in eundē finem respicere, vt eum consequi valeā. Vnaquaque harū considerationum VOLUNTAS excitanda est, ad actus, & affectus, quos illæ exigunt.

EXPENDAM itaque primū, Infinitā Dei maiestatem, (quæ nullā creaturā sua opus habet) non merito meo, sed merā bonitate suā impulsam, me ad imaginem, & similitudinem suam condidisse: non vt vitam meam laxè, & pro libitu meo instituerē, meis appetitionib⁹ morē gerendo: neq; vt honores, dignitates, opes, voluptates, aut aliud quid creatum sectarer; sed vt ipsum duntaxat, in mortali hac vita, omni veneratione, & laude afficerem; omnē amorem, cultum, & obseruantiam deferrem: quò tandem æternam vitam apud ipsum adipiscerem, & quamuis sufficere potuisset, eum mihi finem vltimum constituere, quem natura mea exigebat: id tamen diuino numini satis non fuit; sed ad multo altiorem, nobili-

orem-

b 1. Ioan. 3.
2.

oremque me voluit eleuare, ad claram videlicet sui, apertamq; visionem: vt eadem, qua Angeli, imò qua summus ipse DEVS, beatitudine perfruerer, iuxta illud S. Ioannis: *b Scimus, quoniam cum apparuerit, similes ei erimus: quoniam videbimus eum sicuti est.* O immensam summi ac immortalis Dei charitatem! Quid hoc est, Domine, quod agis? creaturam adeò miseram, hominem inquam, vermiculum, ad finem adeò sublimem extollis, vt te in gloria tua regnantem clarè intueri possit? Num, qui tuum sum mancipium, non tenebar, absque vlla mercede quàm diligentissimè, & fidelissimè tibi seruire? cur ergo tam illustre mihi constituis laboris, & obsequii mei præmium? fit benedicta, & ab Angelis semper laudetur misericordia ista tua. Quid verò pro tanto hoc beneficio tibi, Deus, retribuam? Ecce Domine ad fidele obsequium, totâ vitâ meâ præstandum, me promptû offero, absq; alterius mercedis intuitu, quàm quòd tibi seruiam. Deo enim seruire, regnare est. Et quoniam, & principium meum primum, & finis vltimus es: iam aunc nouæ meæ vitæ da initium, & gratiâ tua opitulare, vt vltimum, quem mihi constituisti, finem consequi valeam, Amen.

DEINDE perpendam, quàm negligenter hactenus ad tantum hunc finem respexerim; qui ita vitam meam institui, quasi non ad seruendum Deo, sed cupiditatibus meis indulgendum conditus essem; ad honores, voluptates, diuitias sectandus natus: vt tot propterea

me sceleribus maculauerim. quasi *c Vocatio- nis* meæ finis, non *sanctitas* esset, sed *immundi- tia*; non *libertas* Spiritûs, sed *carnis*, mihi cura esset. O me miserum! quàm cæcus, & vagus fui in iis, quæ me scire maxime oportuit! quam ingratus ei, qui me ad præstantem ad eum finem creauit! quàm malè eius beneficiis, qui tam grandi bono cumulauit, respondi! O creator optime, utinam te nullo unquam crimine offendi- dissem. Dimitte, quæso, mihi propter te- met ipsum omnia delicta mea: porrige manû tuâ; ut, ex eis emergens, reliquum vitæ meæ ad fi- nem, à te mihi constitutum, dirigere valeam.

c 1. Thes. 4-7

d Gal. 5. 13

TERTIO ingentia illa mala perpen- dam, quæ, si sine meo excidero, me sunt appre- hensura. Neque enim vlla iactura maior esse potest, quàm animæ, quàm gratiæ Dei, pacis, & gaudij conscientiæ, ac æternæ beatitudi- nis: cui iacturæ annexa est æterna damnatio, & ipsius Dei immortalis amissio. *Quid autem mihi proderit, si vniuersum mundum lucrificiã,* anima autem mea, ipsiusq; Dei, cuius cõparatio ne vniuersum ipsum est nihil, *detrimentum patiar?* Contrà, si finem hunc assecutus fuero, DEVM possidebo; animæ meæ salutem re- ctissimè constituam; pacem, & gaudium cor- dis consequar; diuina me prouidentia tutabi- tur; perpetuâ denique requie, quàm res omnes in suo centro inueniunt, perfruar. Quæ cum ita sint, age viriliter, anima mea, & ut finem il- lum tuum assequaris, enitere, propter quem à Deo condita fuisti: ad eum conatus omnes

c Matt. 16. 26.

*S. Cypr. ser.
de Ascens.
Doms.*

tuos & cogitationes conuerte: cum nihil ita tua referat; atque illum apprehendere. Conuertere ad Deū, qui est requies tua: extra quē nihil est, nisi tormentum. Si Deum habes, quid amplius desideras? Si Deus est tuus, quid vltra quaeris? Si Deus possessio tua est, quid tibi deesse poterit? Contende in hoc illi placere; vt ipsum apprehendere satagas: & certam habe fiduciam, quod sis aliquando eum apprehensura, qui suas creaturas amore summo complectitur; magnamq; voluptatem haurit, cum eas cernit, eum finem assequi, in quē sunt conditæ. **O DEVS** immense, cœtrum animæ meæ, conuerte me ad te, vt requiescam in te. *Quia fecisti nos ad te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te.* O Pater æterne, qui me condidisti, vt te velut filius diligerem: hanc mihi gratiā propter temetipsum largire, qua te amem vt Patrem. O vnigenite Dei Patris, Redemptor mundi, qui me, vt in omnibus tibi obtemperarem, tuisque vestigiis inhærerem, creasti ac redemisti; opitulare mihi, vt tuo semper nutui morem gerere; tuoque exemplo in omnibus me conformare studeam. O Spiritus sanctissime, qui ex bonitate summa tua me effinxisti, vt sanctus essem: largire mihi perfectam vitæ sanctimoniam, ad nominis tui sempiternam laudem, & exaltationem. O vos Angelici Spiritus, beatiq; omnes, qui finem vestrum, in quem à summo Deo formati estis, apprehendistis, coniunctis, quæso, precibus Dominum, quo feliciter fruimini, rogates;

*S. August. 1.
Confes. c. 1.*

vt

vt & ego eundem apprehendere, vobisque in omnem æternitatem sociari, & simul eo perfrui valeam, Amen.

PUNCTVM II.

P RIMO puncto absoluto, progressus fit ad secundum, in quo cæterarum creaturarum finis, est in memoriam reuocandus: omnes enim à Deo sunt conditæ, vt homini ad finem suum vltimum consequendum, auxilio essent; eisdem tanquam medio ad Deo seruiendum, propriæ verò saluti consulendum, iuxta Dei præscriptum vtendo: vt Regius dixit Propheta: *a Dedit illa regiones gentium, & labores populorum possederunt, vt custodiant iustificationes eius; & legem eius requirant.* a Psal. 104. 44. 45.

E S T ergo primùm considerandum: quàm munificum, & liberalem se Deus in me declarauerit; dum in meum vsum tantam speciosissimarum, & admirabilium creaturarum multitudinem, & varietatem creauit; neq; earum tantùm, quæ ad vitæ conseruationem mihi essent necessariæ, verum etiam, quæ ad voluptatem sensuum, visûs, auditûs, olfactûs, gustûs & tactûs oblectationem deseruirent: pro quo summas ei gratias debeo: nam quicquid boni omnibus illis impertiuit, mihi potiùs, cuius gratiâ illud fecit, contulisse censendus est. Benedicant ergo te, **D** O M I N E, omnes creaturæ tuæ; sed & anima mea, te pro eis laudet, atque glorificet:

Immor-

I.

Immortales tibi, summe DEVS, ago gratias quòd cœlorum orbibus, elementis, animantibus, plantis, cœterisque terrenis corporibus, quòd essent, contuleris: Gratias etiam ago propter colorum pulchritudinem, melodiarum suauitatem, odorum fragrantiam, ciborum dulcedinem, vestium mollitiem & propter omnia, quæ sensus meos recreant: cuius gratiâ illa condidisti, vt eisdem vtens, te omnium auctorem laudarem, ac seruirem.

II.

DEINDE expendam, quàm exactè omnes illæ fini suo, in quem sunt conditæ, insistant; mihi vnaquæque ex Dei præscripto ministret, hæc hoc modo, illa illo seruiendo, oblectâdo. Cùm contrâ ego, finis mei oblitus, eisdem creaturis non ad obsequium, sed ad offensionem Dei abutar; vltimû finem meum in eis collocando, quasi non ad Deo, sed eis tantû fruendum creatus fuisset. Si enim singulos meos sensus examino, totos deprehendo ita se creaturis addixisse, vt non Deum, à quo illæ profectæ sunt, glorificent; sed voluptatem, & appetitiones suas inordinatas in eis expleant. Quamobrè meritò earundem vsu priuarer, sicut ipse Dominus per Osæam olim minabatur: *Frumentum, & vinum suum, lanam, & linum suum liberare à seruitute, qua sunt mihi subiectæ, qui, contra ipsarum inclinationem, eis, ad communem creatorem irritandum, abutar. O creator iustissime, cur in eum, qui tantâ creaturis tuis fecit iniuriam, vt eisdem contra te vteretur, non hæctenus gladium iustitiæ tuæ*

Osæa 2. 9.

exerc-

exeruisti? & cur tu, anima mea, de tanta tua pueritate non erubescis? de tanta iniuria creatori tuo illata, cum vltimum tuum finem qui ipse est, in re adeo abiecta constitueris, pudore non suffunderis? O me ingratisimum ad tanta beneficia! quibus, cum ad fidelia Dei obsequia inuitarer; ad eundem contra me irritandum occasionem arripui. Dona mihi hæc Deus iniuriam, & ingratitudinem; & iuuæ, ne deinceps tuis donis in meam vtilitatem collatis, in tuam offensionem abutar.

TERTIO: quoniam omnes creaturæ in eum etiam finem cõditæ sunt, (vt ait Sapiens) vt a creatoris ipsius perfectionem, & excellentiam ex eis agnoscerem; totoque corde diligere: existimare possum, vnamquamque illarum, huiusmodi me verbis compellare: Attende homo: perfectiones, quas in me cernis, admiraris, & diligis; multo perfectius in Deo ipso esse, qui eas mihi impertiuit, tanquam guttas ex copiosissimo fonte: quamobrem illum agnosce, admirare, ex toto tuo corde dilige: vt enim te ad id faciendum inuitaret, has in me perfectiones adumbravit. Quibus verbis excitabo me ipsum ad ascendendum à creaturis visibilibus ad creatorem inuisibilem, vt illi tanquam vltimo fini meo dignissimo me totum coniungam.

a Sap. 13. 1.

a Rom. 1. 20.

PUNCTVM III.

TERTIO, ex vtroque præcedente puncto practica quædam conclusio est colligenda, quæ rationem, & normam cõ-

Pars. I.

B

rinet.

I. tinet, qua mihi fit deinceps creaturis vtendū; & voluntatis indifferentiam, qua ad talem vsum fit accedendum. Vt videlicet nihil in eis amplius quæram, quàm quod mihi adiumento fit ad seruiendum creatori meo; & finem assequendum, propter quem ille me creauit. Quare eniti merito debeo: ne, quod in me erit, diuitias paupertati; honorem ignominia; sanitatem aduersæ valerudini; longam vitam breui anteponam: sed illud præferam, quod, ad finem meum consequendum, erit aptissimum: prudentis est enim, non plus de mediis accipere, quàm sit, ad finem adipiscendum necessarium: sicut non plus de Rhabarbaro, alijsve purgantibus medicamentis assumitur, quàm recuperandæ conducat sanitati.

2. DEINDE, memetipsum, animum videlicet meum ingressus, omnium propensionum, vitiosarumque affectionum, quibus ille ad honores, diuitias, voluptates; ad parentes, cognatos, amicos; ad sanitatem, vitam diuturnam, immoderatè affectus est, veluti anatomiam instituiam: daboque operam, vt voluntatem meam, ad talem immoderationem mortificandam, rationibus iam allatis, alijsque fusiori ratiocinatione ad idem persuadendum inquirendis, permoueam: illà præcipue, quæ de prouidentia diuina desumitur; quæ maiori sollicitudine illis prospicit, qui se totos diuinis manibus permittunt, atque resignant. a *Omnem sollicitudinem suam (ait S. Petrus) projicientes in eum; quò perfectius illi*

famu-

famulentur. Neque enim fas est dubitare, impleturum esse Christū, quod illis verbis promisit: *b Querite primū regnum Dei, & iustitiam eius: & hæc omnia huius vitæ bona adiicientur vobis.* quod perinde est, atque si dixisset: Regnum Dei velut vestrum vltimum sit, primū quærite, & iustitiam eius, hoc est media, quibus ad illud perueniatis: & cū id feceritis, certò vobis persuadere, Patris vestri cœlestis prouidentiam, de rebus ad vitam hæc traducendam necessariis, sufficienter prospiciaturam.

b Matt. 6. 33

DENIQUE, quoniam solis meis viribus ad tantam resignationem peruenire non valeo; ad eum accedere necesse est, qui largiri eam potest: & colloquio cum eo instituto, ex corde dicam: Fateor, clementissime Deus, animū meum immoderato amore creaturis innexū, & implicatum esse: meam etiam debilitatem agnosco, qua miser possim quidem illis adherescere; sed ab eisdem sine tua ope non me valeam expedire. Quocirca omnipotentia, queso, tuā, imbecillitati meæ succurre, vt hoc nexu exsolutus, inordinatum omnem amorem à corde meo euellam: te verò solum diligam, totisque animi, & cordis mei viribus inserviam; quia tu verè finis es meus, & requies mea: cui sit honor, & gloria in sæcula sæculorum. Amen.

Horum trium punctorum materiam, latius explicatam, licebit videre in 6. Parte.

PUNCTVM IV.

EX eisdem principiis alia quoque conclusio practica erui potest, quæ viæ Purgatiuæ basis, & fundamentum sic abominandum mihi esse debere peccatum, supra omnia detestanda: eò quòd solum lethale peccatum fini meo directè aduersetur, efficiatque me ab eo omninò excidere adeò: vt cum neque paupertas, ignominia, contumelia, dolor, aut aduersa valetudo; neque generis humilitas, ingenij ruditas, aut scientiarum naturalium ignoratio; neque reliquæ huius mundi miserix, vltimo fini meo ita contrariæ sint, vt, vel omnes simul, ab eo consequendo me impediunt: solum lethale peccatum illum mihi auferat omninò: illo enim solo verum vltimum finem, **DEVS** videlicet (quod in me est) destruo; illum (vt ait Apostolus) *factis abnegando*; & alium mihi finem, creaturam videlicet, constituo, & pro Deo assumo: Et ideo idem Apostolus, *b Gulosos* affirmat, *ventrem suum pro Deo habere*; superbos, gloriam, cauaros, pecuniam, vt Idolum colere.

a Tit. 1. 16.

b Phil. 3. 19.

c Ephes. 5. 5.

Hac veritas est in subsequentibus Meditationibus diligenter expendenda, vt ad tanti mali odium, quantum ipsum est peccatum, excitemur: ab eoq; liberari omni studio contendamus.

—o— se—